

Kendsgerning finder jeg, at man maa respektere og deraf drage den Slutning, at herefter maa Ruten Aarhus—Kalundborg — eller om man vil Sjælland—Jylland — siges at være en Statsrute, og jeg anser det for udelukket, at man kan genoptage Forhandlingerne med Dampskibsselskabet paa dette Punkt. Derimod er det mig velbekendt, at man fra forskellige Sider har ønsket at lægge større Forhaabninger ind i den Aftale, der er truffet, end der efter min Mening kan lægges ind i den. Den lille Bevilling paa 5,000 Kr., som findes opført paa Tillægsbevillingslovsforslaget, udtrykker kun det simple, at efter at man har opgivet at faa Ruten besørget ved Hjælp af Det forenede Dampskibsselskab, maa Staten selv overtage Besørgelsen. Den Omstændighed, at man lader de to Dampfærger „Korsør“ og „Nyborg“ sejle paa denne Rute fra 1. September, er imidlertid ikke et Udtryk for, at man dermed har indført Færgedrift, men for, at man benytter Færger i Mangel af Skibe. Hvis Staten havde ejet Skibe, vilde disse være blevet benyttet. Det er i Mangel af Skibe, at man nu indfører Færger. Bevillingen paa de 5,000 Kr. er endvidere et Udtryk for, at da man benytter Dampfærgerne „Korsør“ og „Nyborg“ til Besørgelse af Trafikken mellem Kalundborg og Aarhus, har man berøvet Statsbanerne deres Færgereservemateriel i et saadant Omfang, at det er nødvendigt at anskaffe en ny Færge. Hvorvidt den Færge, som skal anskaffes, skal indsættes paa den ene eller den anden Rute, er endnu et aabent Spørgsmaal. Andet og mere skal denne Bevilling ikke sige, end at Staten har overtaget Aarhus—Kalundborg Ruten ved Hjælp af sine nævnte Færger, der benyttes som Skibe, og at man i den Anledning bliver nødt til at supplere Statsbanernes Færgemateriel ved Anskaffelse af en ny Færge. Ud over dette mener jeg ikke, man fra nogen Side er bundet. Derimod kan man naturligvis ikke nægte, at hele denne Sag har givet Anledning til, at de Ønsker, der tidligere har været fremme om at etablere en virkelig Færgedrift mellem Sjælland og Jylland, er kommet frem med fornyet Styrke og med en saadan Styrke, at dette Spørgsmaal nu i hvert Tilfælde kræver ny og grundig Overvejelse, som skal finde Sted fra Ministeriets Side i Sommer, og hvis Resultat maa foreligge for Rigsdagen til næste Vinter. Jeg ønsker altsaa at understrege, at der derved selvfølgelig intet som helst er foregrebet til nogen Side. Med Hensyn til Ruten Frederikshavn—

Gøteborg forholder det sig saaledes, at Det forenede Dampskibsselskab ikke længere ønsker at besørge denne Forbindelse; fra 1. April 1915 ophører den Overenskomst mellem Selskabet og Staten, hvorefter Selskabet besørger denne Rute med et Statstilskud, mod en Subvention. Jeg kan ikke erkende, at der for Staten foreligger den samme Nødvendighed til at opretholde denne Skibsforbindelse som den, der foreligger med Hensyn til Ruten Aarhus—Kalundborg. Forbindelsen mellem Frederikshavn og Gøteborg kan maaske have nogen Interesse, men den har ikke saa stor Interesse, at det kan paahvile Staten at opretholde den. Der er derfor fra Ministeriets Side givet Meddelelse til Frederikshavns Byraad om det skete, om at man maa regne med, at Det forenede Dampskibsselskab ikke vil bevare denne Rute efter 1. April, idet man gaar ud fra, at hvis det har Interesse for de to Byer, Frederikshavn og Gøteborg, at faa denne Forbindelse opretholdt, maa de tage det fornødne Initiativ i saa Henseende. Man har derfor ogsaa fra Ministeriets Side tilkendegivet Frederikshavns Byraad, at for saa vidt det skulde være nødvendigt at yde et Statstilskud af samme Størrelse som det, der nu ydes, vilde man stille sig velvilligt overfor et Ønske i saa Henseende. Mere eller andet tror jeg ikke, at man med Rette vil kunne forlange af Staten overfor denne Forbindelse.

Finansministeren (Brandes): Jeg tror, jeg træffer det høje Tings Stemning ved at gøre mine Udtalelser saa korte som muligt, idet der nemlig ikke er nogen reel Uenighed, saa vidt jeg forstaaer, om det foreliggende Lovforslag, og man har i Sinde fra alle Sider her i Salen at lade det passere ustandset gennem det høje Landsting, Diskussionen bliver derfor, som et æret Medlem (Hey) har sagt, let af akademisk Natur, og jeg er vis paa, at det høje Landsting i og for sig ikke ønsker dette.

Maaske tør jeg dog begynde med at sige, at den nuværende Regering har jointet Ansvar for Finansloven for 1913—14 og som Følge deraf ogsaa kun et mindre Ansvar for Tillægsbevillingsloven til samme Finanslov, idet den paa en Række Punkter, som ærede Medlemmer vil have set, kun er en Følgesvend til Finansloven og i Virkeligheden paavirket eller begrundet af Love, der er blevet vedtaget af Rigsdagen, inden den nuværende Regering traadte til. Naar der er sagt, at der er overordentlig mange Punkter paa dette Tillægs-